

Τη

λίστα με τους υποψήφιους για το βραβείο του Φωτογράφου Αστρονομίας της Χρονιάς, έδωσε στη δημοσιότητα το Βασιλικό Αστεροσκοπείο του Γκρίνουιτς. Στη δημοσιότητα δόθηκαν σειρά από τις ονειρικές φωτογραφίες που απαθανατίζουν στιγμές από το ηλιακό σύστημα, το γαλαξία και πέρα από αυτόν. Οι νικητές θα ανακοινωθούν στις 18 Σεπτεμβρίου. **Επιμέλεια: Ευαγγελία Ασημακοπούλου**

14+1

πραγματικά

αστρονομικές

φωτογραφίες

1. Ένα αψεγάδιαστο σ
κοιλάδα Yosemite στο Εθ

από την
γραφία:

Rogelio Bernal Andreo

2. Ο φωτογράφος της νύχτας - Έχοντας κατασκηνώσει σε μια απομακρυσμένη τοποθεσία ο φωτογράφος των άστρων πρέπει να περιμένει την κατάλληλη στιγμή για την τέλεια λήψη. Εδώ η υπομονή του ανταμείβεται. Αιχμαλωτίζει το Γαλαξία και έναν μετεωρίτη να καίγεται στην ατμόσφαιρα της γης. **Φωτογραφία: Tommy Eliassen**

3. Κομήτης Panstarrs -Το πορτοκαλί χρώμα κατά μήκος του ορίζοντα σηματοδοτεί ότι το ηλιοβασίλεμα βρίσκεται προς το τέλος του. Ωστόσο, το περισσότερο φως σε αυτή τη φωτογραφία εξακολουθεί να προέρχεται τελικά από τον ήλιο. Ψηλά στον ουρανό ο φωτεινός δίσκος του φεγγαριού λάμπει με το φως του ήλιου να αντανακλάται, ενώ η μικρή μουτζούρα πάνω από τη θάλασσα είναι η αντανάκλαση της σκόνης και του αερίου από την ουρά του Κομήτη PanStarrs. Μόνο τα αστέρια λάμπουν με το δικό τους φως. **Φωτογραφία: Ingólfur Bjargmundsson**

4. Το αστρικό σύστημα Eta Carinae - Το νεφέλωμα Carina είναι μια χαώδης περιοχή με πληθώρα αστρικών σχηματισμών που βρίσκεται έτη φωτός από τη Γη. Στο κεντρικό τμήμα του νεφελώματος που απαθανατίζει η φωτογραφία πυκνά νέφη αερίου και σκόνης φωτίζονται από το νεογέννητο άστρο στο κέντρο της εικόνας. Έχει εκατό φορές τη μάζα του ήλιου και είναι εκατομμύρια φορές φωτεινότερο. Η Eta Carinae είναι ασταθής και κάποια στιγμή θα εκραγεί ως σουπερνόβα.

Φωτογραφία: Michael

Sidonio

5. Η αψίδα του Παραδείσου - Το γαλαξιακό μας συγκρότημα αποτελεί το φόντο για τον βράχο Durdle Door στην ακτή Jurassic Dorset. Τα πετρώματα σε αυτό το τμήμα της ακτής είναι πάνω από 100ετών, αλλά πολλά από τα αστέρια του Γαλαξία μας είναι έως και 10 δισ. ετών. **Φωτογραφία: Stephen Banks**

6. Το φεγγάρι του κυνηγού πάνω από τις Άλπεις - Όσο το γεμάτο φεγγάρι βυθίζεται στη δυτικά ο ήλιος ανατέλλει φωτίζοντας τις χιονισμένες Άλπεις στον ορίζοντα. Παρά το γεγονός ότι τόσο το φεγγάρι όσο και το βουνό φωτίζονται από τον ήλιο οφείλουν τα διαφορετικά τους χρώματα στη διασπορά των εφέ της ατμόσφαιρας υπό το ηλιακό φως. **Φωτογραφία; Stefano De Rosa**

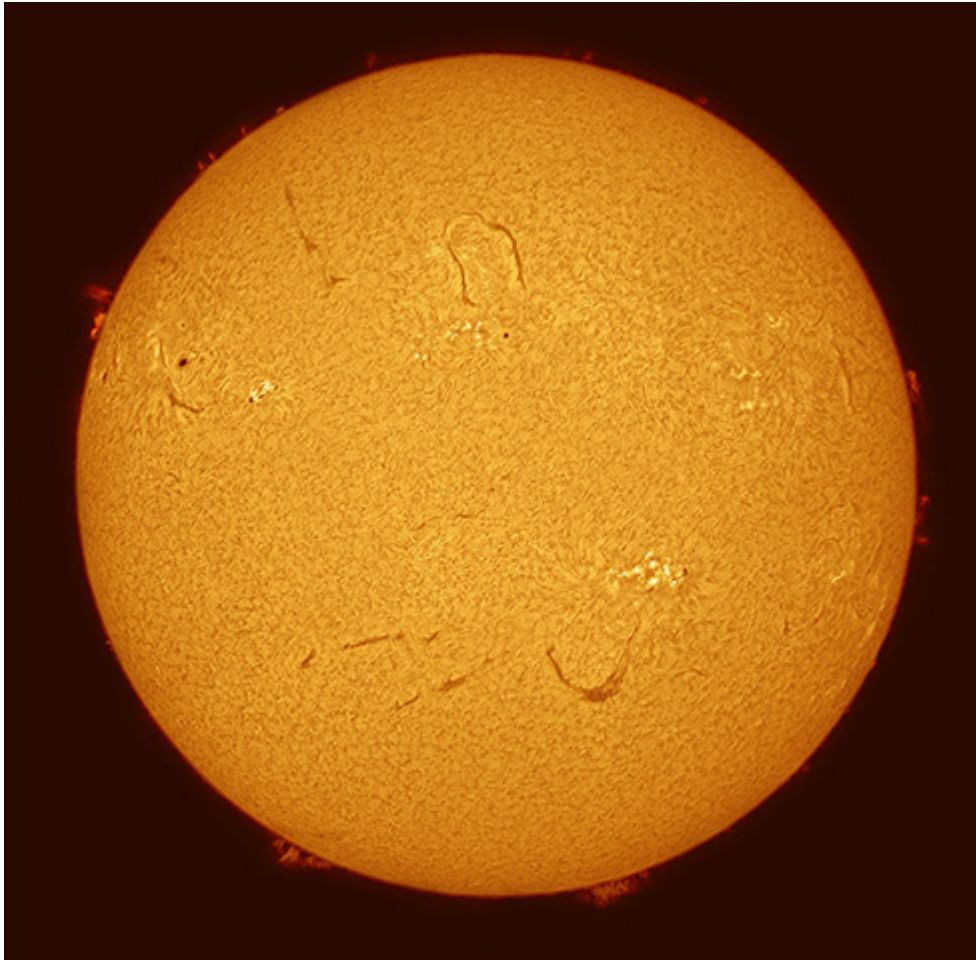
7. Το Νεφέλωμα του Ωρίωνα - Σύγχρονες ψηφιακές φωτογραφικές μηχανές μπορούν να ανιχνεύσουν το πολύ εξασθενημένο, για το γυμνό ανθρώπινο μάτι, φως. Οι φωτογράφοι αστρονομίας πρέπει να κάνουν πρακτικές και αισθητικές επιλογές για την αντίθεση, τη φωτεινότητα και το χρώμα. Εδώ ο φωτογράφος έχει επιλέξει μια συγκρατημένη παλέτα για να τονίσει τη λεπτή δομή των νεφών σκόνης του Ωρίωνα. **Φωτογραφία: Nik Szymanek**

8. Γαλαξιακό Πλάτος - Ο φωτογράφος αιχμαλωτίζει τη στιγμή που ο Γαλαξίας φαίνεται ευθυγραμμισμένος με το γιγαντιαίο πιάτο του ραδιοτηλεσκοπίου στο Παρατηρητήριο Parkes στην Αυστραλία. **Φωτογραφία: Wayne England**

9. Φωτογράφοι στο χείλος του κρατήρα - Αν και η αυγή θα ήταν πιο εύκολο να αιχμαλωτιστεί στο τέλος του 11ου κύκλου του ήλιου για το έτος, οι παρατηρητές στον κρατήρα του Μίβαθ στη βόρεια Ισλανδία είχαν την τύχη να παρακολουθήσουν το φαντασμαγορικό αυτό θέαμα. **Φωτογραφία: James Woodend**

10. Solar Max - Οι θηλιές πλάσματος γνωστές ως «προεξοχές» στην επιφάνεια του ήλιου. Η επιφάνεια που κοχλάζει είναι σηματοδομένη με τις ηλιακές κηλίδες. Και τα δυο χαρακτηριστικά γίνονται ορατά μόνο όταν ένα ειδικό φίλτρο χρησιμοποιείται για να αφαιρέσει τη λάμψη. **Φωτογραφία: Paul Haese**

11. Το Νεφέλωμα του Πελεκάνου - Πίδακες από την έκρηξη στους πόλους νεογέννητων άστρων. Εδώ απαθανατίζεται η δημιουργία αντικείμενων από νέφος και αστρόσκονη. Προκύπτουν από την πυκνή σκόνη και τα σύννεφα αερίων του νεφελώματος. **Φωτογραφία: Andre van der Hoeven**

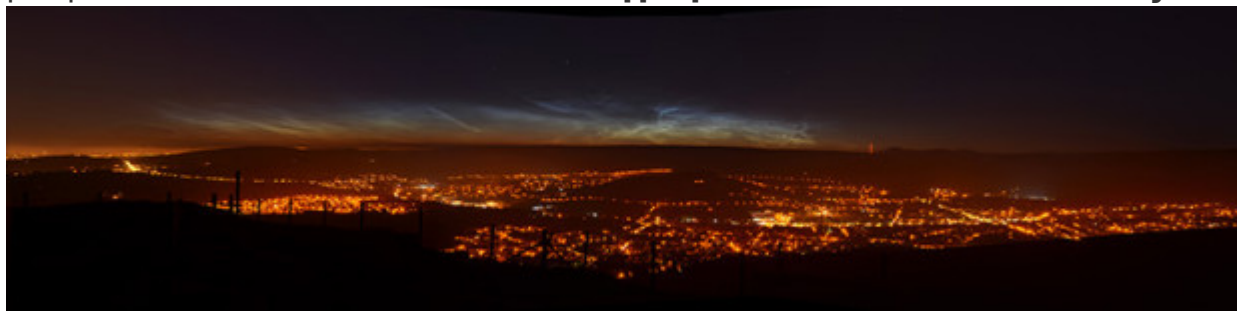
12. Γέρνοντας - Γνωστά αστέρια και αστερισμοί σχηματίζουν μια γραμμή που υψώνεται πίσω από το ανεμοδαρμένο δέντρο στο Έθνικό Πάρκο Dartmoor στη νοτιοδυτική Αγγλία. Ακριβώς πάνω από τον ορίζοντα ο Σείριος, το λαμπρότερο αστέρι του ουρανού, πλαισιωμένο από το περίγραμμα του κυνηγού Ωρίωνα. Από πάνω το τριγωνικό πρόσωπο του Ταύρου με το πορτοκαλί αστέρι Aldebaran, ο δίσκος του φεγγαριού και το φωτεινό, συμπαγές σύμπλεγμα των Πλειάδων.

Φωτογραφία: Anna

Walls

13. Βόρειο Σέλας ΧΧΙΙΙ - Η αυγή που αχνοφαίνεται ακολουθεί την παγωμένη ακτογραμμή. Μια δύσκολη εξισορρόπηση προκειμένου να καταγραφούν όλες οι διαφορετικές πηγές φωτός. Τα αστέρια, το σέλας, και τα φώτα του δρόμου των μακρινών πόλεων. **Φωτογραφία: Mike Curry**

14. Νυχτερινά φωτεινά σύννεφα - Σύννεφα από μικροσκοπικά κρύσταλλα πάγου ψηλά στην ατμόσφαιρα. Περίπου 80 χλμ πάνω από το έδαφος. Το όνομά τους Noctilucant cloud σημαίνει «νύχτα που λάμπει» στα λατινικά. Είναι ορατά μόνο κατά το βαθύ λυκόφως. Εδώ πάνω από το Pennine Hills της βόρειας Αγγλίας.

Φωτογραφία: Mark Shaw

15. Η διέλευση της Αφροδίτης από τη Μαύρη Θάλασσα – Οι διελεύσεις της Αφροδίτης είναι σπάνιες. Γίνονται ανά ζεύγη με οκτώ χρόνια διαφορά.

Κάθε ζεύγος χωρίζεται από το επόμενο για περισσότερο από έναν αιώνα. Σε κάθε περίπτωση η Αφροδίτη χρειάζεται μόνο έξι ώρες για να διασχίσει το δίσκο του ήλιου. **Φωτογραφία: Alexandru Conu**

Πηγές: [Guardian](#) - [tvxs.gr](#)